

Nedeľa 4. týždňa v Cezročnom období: sviatok Obetovania Pána

Komentár evanjelia k sviatku Obetovania Pána. „Keď sa naplnili dni ich očisťovania, priviedli ho do Jeruzalema, aby ho predstavili Pánovi“. Ježiš je pravý chrám, dokonalá obeta, večný kňaz. Vďaka jeho nekonečnej láske môžeme vo svätej Omši obetovať svoj život, svoju úzkosť, svoje úspechy, celú svoju bytosť.

Evanjelium (Lk 2, 22-40)

Keď uplynuli podľa Mojžišovho zákona dni ich očisťovania, priniesli ho do Jeruzalema, aby ho predstavili Pánovi, ako je napísané v Pánovom zákone: „*Všetko mužského rodu, čo otvára lono matky, bude zasvätené Pánovi,*“ a aby obetovali, ako káže Pánov zákon, *pár hrdličiek alebo dva holúbky.*

V Jeruzaleme žil vtedy muž, menom Simeon, človek spravodlivý a nábožný, ktorý očakával potechu Izraela, a Duch Svätý bol na ňom. Jemu Duch Svätý vyjavil, že neumrie, kým neuvidí Pánovho Mesiáša. Z vnuknutia Ducha prišiel do chrámu. A keď rodičia prinášali dieťa Ježiša, aby splnili, čo o ňom predpisoval zákon, vzal ho aj on do svojho náručia a velebil Boha slovami:

„Teraz prepustíš, Pane, svojho služobníka

v pokoji podľa svojho slova,

lebo moje oči uvideli
tvoju spásu,
ktorú si pripravil
pred tvárou všetkých národov:
svetlo na osvietenie pohanov
a slávu Izraela, tvojho ľudu“.

Jeho otec a matka divili sa tomu, čo sa o ňom hovorilo. Simeon ich požehnal a Márii, jeho matke, povedal: „On je ustanovený na pád a na povstanie pre mnohých v Izraeli a na znamenie, ktorému budú odporovať, – a tvoju vlastnú dušu prenikne meč –, aby vyšlo najavo zmýšľanie mnohých srdc“.

Žila vtedy aj prorokyňa Anna, Fanuelova dcéra, z Aserovho kmeňa. Bola už vo vysokom veku. Od svojho panenstva žila so svojím mužom sedem rokov, potom ako vdova do osemdesiateho štvrtého roku. Z

chrámu neodchádzala, vo dne v noci slúžila Bohu pôstom a modlitbami. Práve v tú chvíľu prišla aj ona, velebila Boha a hovorila o ňom všetkým, čo očakávali vykúpenie Jeruzalema.

A keď vykonali všetko podľa Pánovho zákona, vrátili sa do Galiley, do svojho mesta Nazareta. Chlapec rástol a mocnel, plný múdrosti, a Božia milosť bola na ňom.

.....

Evanjeliový opis sviatku Obetovania Pána sa odohráva po poklone mudrcov a pred útekom do Egypta. U Hebrejov 33 dní po obriezke, t. j. 40 dní po narodení dieťaťa, prichádza očistenie jeho matky (porov. Lv 12, 1-8). Predstava o nečistote v Starom zákone nie je taká, akú máme dnes. Nie je to morálna chyba. Žena, ktorá priviedla na svet dieťa, prišla do

kontaktnu s Božou stvoriteľskou mocou a pre nehodnosť ľudskej osoby ju poškvrnila: stala sa rituálne nečistou. Očisťovanie ukazuje, že Božia svätosť sa uznáva a rešpektuje.

Ďalšou vecou bola, vždy medzi vyvoleným národom, možnosť vykúpenia prvorodeného, Božieho bezpodmienečného vlastníctva. Namiesto vykúpenia prvorodeného však mohli jeho rodičia obetovať Pánu Bohu.

Lukáš nehovorí o vykúpení, ale o „predstavení“ v chráme v ten istý deň ako očistenie matky: spája dve rôzne udalosti. Ak môže povedať, že „dni jeho očisťovania sa naplnili“ (Lk 2, 22), je to preto, že dieťa sprevádzalo svoju matku pri tomto obrade.

Panna Mária a svätý Jozef vedia, kto je Ježiš; tento prvorodený, ktorý patrí Bohu (porov. Nm 3, 13), je Boží Syn. Ich iniciatíva v tom, čo Lukáš nazýva

„predstavením“, pochádza z liturgického hľadiska.

V skutočnosti je pre evanjelistu dôležitý Ježišov vzťah k chrámu. Máriin príchod do chrámu na očistenie je pre Lukáša „predstavením“ Ježiša. Chrám je totiž miestom, kde kňaz prináša obetu. Ježiš patrí Bohu; Jozef a Panna Mária túto príslušnosť istým spôsobom ratifikujú úkonom obetovania Dieťaťa Bohu. Navyše hrdličky ešte viac zdôrazňujú obetný charakter tohto gesta. Ježiš je svätý, patrí Bohu a bude sa obetovať na kríži: je zároveň obetou, oltárom i kňazom. Ježiš je v skutočnosti pravým a definitívnym chrámom.

Lukáš potom rozpráva o stretnutí so Simeonom a jeho prorocte v chráme. Aj tu je to kňazský a obetný charakter, ktorý evanjelistu zaujíma. Duch Svätý bol v Simeonovi: ohlasuje toho, ktorý je teraz „útechou Izraela“,

Mesiáša, „Pomazaného Pána“, Ježiša Krista. Anna zasa opakuje Simeonovu pieseň, ktorej vďakyvzdanie za príchod Mesiáša je liturgickým hymnom, ktorý ďalej posilňuje ústredné postavenie chrámu a bohoslužby. Meč, o ktorom hovorí Simeon, môže zabíjať, ale môže aj zachraňovať. V tomto zmysle je to Ježiš, kto rozozná srdcia, a Panna Mária je prvá, ktorej srdce je plné viery.

Aj my, ponorení v krste do Kristovej smrti a zmŕtvychvstania, sme Božím chrámom. Sme povolaní prinášať svoj život ako duchovnú obeť. Podobne ako kvapka vody, ktorú celebrant zmieša s vínom pred konsekráciou, chceme mať účasť na božskom živote toho, ktorý chcel zdieľať náš ľudský stav (porov. *Misale romanum*, *Ordinár omše*).

Sme povolaní „predkladať sa“ pred Pána, aby sme mu obetovali svoj

život a celú svoju bytosť, pretože mu patríme a v ňom nachádzame svoje šťastie. Pri každej účasti na Eucharistii môžeme toto obetovanie seba samých aktualizovať, napríklad počas prinášania darov (predtým nazývaného „obetovanie“), počas pozdvihovania alebo počas poďakovania po prijímaní. Celý náš život sa môže stať „darovaním sa Pánovi“: Budem ti slúžiť, Pane, dovoľ, aby som ti slúžil!“ Sme povolaní vrátiť mu všetko. On je pravé svetlo, jeho Duch nám dáva lásku, ktorá je srdcom nášho života a ktorú môžeme odovzdávať ďalej, aby dala zmysel mnohým životom: „Láska je svetlo – napokon jediné –, ktoré neustále osvetľuje temný svet a dáva nám silu žiť a konať“ (Benedikt XVI, *Deus caritas est*, bod 39).

Guillaume Derville // Tung256 - Pixabay

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/gospel/obetovanie-pana/](https://opusdei.org/sk-sk/gospel/obetovanie-pana/)
(26.03.2025)